

Az Atya szereti a Fiút, és kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

Kedves Testvéreim!

Ha valaki azt mondta volna Jézusnak. Mester, szeretnék megünnepelni a születésnapodat, akkor azt gondolom, hogy valami hasonlót mondhatott volna erre: Bizony, bizony mondom nektek, amikor az emberfia eljön ítélni, akkor nem azt nézi, hogy ki volt ott a szülinapi partiján.

Természetesen Jézus nem mondott ilyet, mint ahogy a kérdés sem valószínű, hogy felmerült, egészen a 4. századig. Akkor is csak azért kezdték Jézus születését ünnepelni, mert a római világ pogány ünnepeire kellett valamilyen megfelelő reakciót adni.

A szülinapi parti mára már kinőtte magát, valahogy úgy vagyunk vele, mint a család, aki a nagypapa születésnapján elkezdte dicsérni az egyik rokon által készített tortát. A következő évben már többen sütöttek tortát, néhány év múlva pedig egész tortaerdő kerekedett ki a dologból. Mindenki kóstolt, jöttek a barátok is, a nagypapa pedig ült a sarokban. El is nevezték nagypapa születésnapját tortaünnepnek. Aztán nagypapa meghalt, de a hagyomány folytatódott, a tortaünnepet megtartották, már el is feledkeztek a nagypapáról, már nem ő volt a fontos.

A karácsony, Jézus nélkül is karácsony: a szeretet ünnepe.

Jézus, jobb esetben, egy szobrocska formájában jelen van a betlehemes házban, de igazából nincs túl nagy jelentősége.

A szeretet ünnepe. Induljunk ki ma ebből a kifejezésből. Tegnap már tartottam egy kis görögórát az Ige görög szavával a Logosz szóval kapcsolatban. Ma akkor legyen előttünk a szeretet görög szava, illetve szavai. Mert több szó van a szeretet kifejezésére a görög nyelvben az Úsz. eredeti nyelvében. Ezek közül kettőt mindenki ismert. A három féle szeretet kifejezés koncentrikus körökként kapcsolódik egybe, ahol a legbelső körben van az 'eros' – amiből az erotika szavunk származik és ez már megmutatja a jelentést is: a testi szeretetről, szerelemről van szó. Az erost már tartalmazza, de annál jóval többet jelent, tehát nem csupán testi, hanem érzelmi megnyilvánulást is a 'filia', ami az elég negatív pedofilia szóból lehet ismerős. Az emberi szeretetkapcsolatok leírására a görög általában ezt a két szót használja. Van azonban egy harmadik kifejezés is. Ez pedig az agapé, a Biblia szerint erre a szintre a teljes önátadás szintjére csak ritka esetben képes az ember önmagától.

Tudom többen hallották már tőlem az előbb elmondottakat, de azt gondolom a „szeretet ünnepén” nem árt tudatosítanunk ismét, hogy milyen szeretetről beszélünk, illetve, hogy kinek a szeretetéről. Úgy általában amikor az emberek karácsonyt említik, akkor a filia van e mögött, ami nagyon jó dolog, hogy legalább az évben ebben a néhány napjában meglátogatják egymást, leül a család, talán még az év közbeni súrlódások is elrendeződnek, de legalábbis nem kerülnek szóba. Ajándékokkal kedveskedünk egymásnak, és talán még arra is futja, hogy a segítjük a nélkülözőket. Felebaráti szeretet – a Biblia ezt így fogalmazza meg.

De a szeretet ünnepe eredeti formájában és értelmében agapé ünnep. Nem a mi szeretetünk kifejeződése egymás felé, hanem az Isten mindent odaadó szeretetének az ünnepe. Agapé, amit az ember csak ritkán érez, talán egy-egy pillanatra, amikor újszülött gyermekét a karjaiba veszi, és talán meg sem fogalmazódik, de az az érzés járja át, hogy mindent, bármit odaadna azért a csöppségért. A karácsony arról szól, amit nem sokkal alapigénk előtt olvashatunk Jánosnál, Jézus mondja Nikodémusnak: úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Az Isten irántunk érzett szeretete, ez az apai szeretet. Amikor mindent odaad.

De azt hiszem ezt akik itt vagyunk a templomban azért tudjuk, hiszen ezért jövünk el, mert megtapasztaltuk már életünkben Istennek ezt az irántunk érzet agapé szeretetét.

Mai alapigénk a szeretet ünnepének egy másik agapé motívumára mutat rá, ami megérteti azt is, hogy mi az amiről Isten lemondott értünk.

Az Atya szereti a Fiút, és kezébe adott mindent. Itt kereszttelő János mondja ki ezt a mondatot, Máténál maga Jézus mondja: *Az én Atyám mindent átadott nekem...*

Belegondoltunk-e már abba, hogy ha mindez igaz, az mit is jelent. Azt jelenti, hogy az a betlehemi csecsemő, akit a pásztorok imádtak, aki előtt a napkeleti bölcsek – mint király előtt hódoltak, az maga Isten. Nem egyszerűen Isten fia, nem egy a görög világból ismert félisten, hanem maga a teremtő, a mindeneget fenntartó, mozgató, irányító, a mindenség ura, a létünk alapja, az örök és sohasem változó Isten.

Istennel kapcsolatban a mi Atyánkban azt mondjuk: Mert tied az ország a hatalom és a dicsőség mindörökké.

A mai ünnepünk első kérdése: kié az ország, a hatalom és a dicsőség? Valóban Istené? Valóban azé a betlehemi gyermeké. Övé minden hatalom?

A képzőművészetben, a középkorban, gyakran ábrázolták a csecsemő Jézust egy joggal a kezében. Mert ő az ítélőbíró, akinek Isten átadott minden hatalmat.

Mi pedig úgy vagyunk vele, hogy kivesszük a kezéből, mert az nem gyereknek való. Jézusra, főleg így karácsony körül úgy tekintünk, mint egy magatehetetlen csecsemőre, akit pelenkázni, babusgatni kell. Aki rászorul a mi segítségünkre.

Az Atya szereti a Fiút, és kezébe adott mindent. Ezt a mondatot tehát keresztelő János mondja a saját tanítványainak, amikor azok Jézusról kérdezik, és ő bizonyítást tesz, elmondja, hogy ő „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem”. Keresztelő János tudta, hogy kicsoda Jézus. Mert felismerte, mert Jézusból sugárzott az agapé, az Isten szeretete. János az evangéliumában kiemeli azt, hogy amikor valaki Jézussal találkozik, akkor ez a találkozás valamilyen reakciót eredményez. Jézus közelében senki sem maradhat közömbös. Vele kapcsolatban dönteni kell. Mert vagy hiszem, hogy ő Isten fia, vagy nem. A kettő között nincsen lehetőség. Ezért folytatja így János: *Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.*”

Nézzük először a második lehetőséget: aki nem engedelmeskedik a Fiúnak. Aki nem ismeri el a hatalmát, az ő istenségét. Aki nem veti alá magát.

Ki irányítja a te életedet? A magam ura vagyok. Már egészen kicsi gyerekek is, amikor öntudatra éberednek, szeretik megmutatni, hogy bizony ők képesek megtenni azt amit a felnőttek. És igen, néha sikerül is. És ilyenkor kijelentik, hogy na lám. Az egyik iskolában két elsős fiút tanítok. Amikor valamit kézművesedünk, elindul a beszélgetés, és próbálnak egymásra licitálni. Általában úgy kezdődik: Tudtad, hogy... és jön valamilyen felnőtt okosság. És te tudtad... jön a replika. Á az semmi... én tudom azt is... én meg azt tudom... Igen, ilyen az ember, mi mindig jobban tudjuk, mi majd megmondjuk. Én irányítom az életemet, hiszen az én életem. Amikor a fiúk az iskolában elakadnak, mert egy nehéz kivágás van, akkor jön a kérés, hogy Zsolt bácsi segítsen. Amikor az ember szembesül azzal, hogy vannak korlátai, amikor olyan dolgok történnek, amit nem tud irányítani, akkor „használja” az Istent.

Kicsit úgy vagyunk Istennel, mint azokkal a kapcsolatainkkal, akikkel jóba vagyunk, nem azért mert annyira szeretnénk őket, hanem mert ki tudja, talán majd, ha arra kerül a sor, ő segíthet. Most nincs szükségem kardiológusra, de mivel most adódott a lehetőség elmegyek hozzá, csupa jót mondtak róla, és ki tudja, talán egyszer majd hasznát veszem, hogy ismerem.

Isten egy ilyen háttér ismerős, aki ha kell, ha szükség van rá, akkor előkapjuk, mint Aladin a csodalámpát. Addig is vigyázunk, hogy bizonyos korlátokat át ne lépjünk, nehogy megbántódjon, és ne segítsen, ha baj van.

Fordított az Istenhez való hozzáállásunk, mert azt gondoljuk, hogy ő azt várja: tartsd meg a tízparancsolatot, élj úgy, ahogy én mondom, élj egy nyugodt békés életet és akkor én is megáldom ezt, akkor minden rendben fog menni, és a végén, majd ha a mérlegen állsz, akkor az a jó irányba fog billeni, hiszen majd segíteni foglak.

És ezt erősítené ez a mondatrész is igénkben, ha önmagában állna: *aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.*”

De nem így kezdődik ez a mondat. Hanem úgy: *v Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van...*

A kulcs, tehát a hit. Hinni Jézusban. Hinni, hogy ő valóban az, akinek mondja magát, és mondják őt tanítványai vagy éppen keresztelő János. Hogy ő tényleg az Isten agapéja, szeretet megnyilvánulása felénk, aki azért jött, hogy odaadja magát, hogy feláldozza magát.

A recski táborból egyszer sikerült megszöknie egy rabnak. Az örök hamar rátaláltak az édesapjára, akit kínoztak, verembe zártak, félholtra vertek, csak, hogy árulja el a fiát. De az öreg, meggyötört ember egy szót sem mondott. A történethez hozzá tartozik, hogy a fiú visszament, amikor megtudta, hogy apját elfogták. De ami megindító volt, az, az apa hozzáállása. Így szerette a fiát, hogy bármit képes volt elviselni, azért hogy ő szabadon élhessen. Amikor a fiú visszaért a táborba az apa csak annyit bírt mondani: ne, de akkor már késő volt. Jézus bűnné lett értünk. Az, hogy az Atya mindent odaadott neki, azt is jelenti, hogy átadta neki a bűnt, ha hiszem, hogy ez értem történt, akkor nem megyek vissza a bűnbe, hanem megköszönöm neki ezt, és igyekszem méltó lenni az ő szeretetére.

Jézus a betlehemi istálló bűzébe jött, hogy nekünk ne kelljen félnünk az ítélettől. Aki hisz a fiúban annak örök élete van. Már most, itt a földi életben tiéd lehet ez. Ne ünnepeld Jézus születésnapját, hanem fogad el az ajándékot, amit ma is, és napról napra felkínál neked, és add át neki az életedet, teljesen, minden apró részével együtt!